

65664

POZDRAV

Preširnovim čestiteljem, zbranim v Verbi

15. septembra 1872.

Na Dunaji 1872.

Natisnila oo. Mehitaristov tiskarna.

D.(J.V.)
25.4.35

ozdravljeno mi bodi, ljudstvo! zbrano

Od vseh stranij slovenske zemlje svéte!

Z navdušenjem si rádomnim navdano,

To znánijo oči mi tvoje vnete.

Lepoto kraja gledat, svétu znano,

Prišlò si, kakor tujcev brojne čete?

Sloveča je lepota tega rája, —

A druga višja misel te navdaja.

Ime te drágo sem je privabilò,

Ime, ki nam ko solnce zlato sije;

Ime, ki vsacemu je svéto, milo,

Komùr čuteče v persih serce bije.

Priromalo si sem, da bi čestilo

Stvaritelja slovenske poezije:

Proroka-pevca si slavit se zbralo,

Ki v milosti ga nam nebó poslalo.

O tici govori se — pelikani —

Podoba maternje skerbi genljíva! —

Da z ostrim kljunom persi sebi rani,

Ko paše več družini ne dobiva;

Umirajoča mladi zarod hrani

S kervjó, ki se iz serca jej izliva:

Takó je *On* nam žertvoval življenje,

Nam radost, sebi volil je terpljenje.

Življenja mu je grénka bila kupa,
Ljubó se sreča nij mu nasmijála;
Življenja vir, ljubezen — *Njemu* strupa
Morilnega je polno mero dala.
Sercé zvestó ljubílo je brez upa,
Doklèr ga v pôkoj smert je zazibála.
Sercá nam bolečine pesen znani,
V njej zdihi v sládke nam so gláse vbrani.

Oj blagor nam! — solzé okamenéle
V predrage nam so bisere bliščéče;
Iz bolečin so rože razcvetéle,
Ki solzna rosa še po njih trepeče;
Iz ranjenih so persij pesni vrele,
Sad sladki bridke pevéce nesreče;
Hvaležni ga rešitelja čestímo,
Terpel je *On*, 'da mí se veselimo.

Sercé ljubezni polno domovini
Zdaj čute vse, močí je posvetílo;
Nesrečni materi, ki je v temíni
Pozabljena zastonj jokála milo.
Sirote so se sramováli sini,
Terpljenje bridko nje jih nij genílo.
V sercé se *Njemu* smili vboga mati,
A kaj? srebrá, zlatá jej nema dati.

Ubere strune, — pesen jamé peti
O vbogi materi, v bridkost vtopljeni;
Okó vedrí se, lice spet rudéti
Začné o sladkem glasi bolni ženi;
Sercé se taje sinom, hrepenéti
Po njej jamó otroci izgubljeni;
Domóv jih pesen vabi k tihi koči,
Kakòr ko poje zvon v božični noči.

Ne vseh! — Oj žalost, večna oj sramota!
Vsem sladka pesen nij sercá genila,
Sercá okamenélega; — tegóta
Celó se jim do pevca je zbúdila,
Ostró so ternje stlali mu na pota,
Še smert nij s tepe jeze utešila.
Ne več! — Podobo temno zagernímo,
Ter bratom zaslepljenim odpustímo!

Minóli so nesrečni, mračni časi;
Daní se, zarja lepši dan obéta,
Budeča se *Preširna* pesen glási,
In up, življenje nóvo vse spreléta.
To pričaš družba v pevca „dragi vási“,
Pred hišo, kjer je luč zagledal svéta;
Čestít si pevca se pobožno zbrala,
Zató ti bodi čast in serčna hvala!